

[Ole Vig Jensen.]

og der er også givet en udmærket skitse for det, men det, der specielt angår det felt, jeg her nævnte, kan jeg som de øvrige ordførere ikke tilslutte mig.

Til sidst: ministeren sagde i en uddannelsesdebat her i folketinget før jul, hvor vi havde det samlede uddannelsessystem oppe til debat, at i forbindelse med loven om amtscentraler og en landscentral ville vi forudsætte, at disse områder blev pædagogiske kraftcentre ude omkring i de områder, hvor de skal virke, navnlig amtscentralerne. Nu har jeg bemærket mig i lovforslaget, at det, der i hvert fald i første omgang beskrives, alene går på de opgaver, som i og for sig allerede løses, altså det er traditionelle opgaver, der skal overtages. Derfor ville det være ønskeligt at få bekræftet, at det selvfølgelig er rigtigt, at vi skal have koordineret arbejdet, og at det er det første skridt, der skal gøres. Men det vil vel også være ønskeligt, at vi går ind i et udviklingsarbejde omkring dette, sådan at det virkelig bliver pædagogiske kraftcentre til gavn for alle uddannelsesområder ude omkring i amterne. Jeg tror, dette lovforslag virkelig kan blive prøvestenen på et samarbejde imellem en række uddannelsesretninger, hvor der i øjeblikket bestemt savnes dette samarbejde.

Jeg kan tilsige min støtte til det videre arbejde i udvalget.

Kristine Holtberg: I forbindelse med folkeskolereformen og i forbindelse med forsøg på at koordinere de forskellige undervisningsopgaver i landet er det af væsentlig betydning at sørge for, at det pædagogiske hjælpeapparat er tilgængeligt for skolerne, skolenævne, lærerne og uddannelsessystemet i øvrigt over hele landet. Det må derfor betragtes som ret og rimeligt, at man søger at koordinere det arbejde, der allerede stort set gøres af fælleskommunale samlinger og skolecentraler, så meget mere som de således opståede institutioner ikke blot vil kunne betjene folkeskolen, men på kortere eller længere sigt også de andre uddannelsesområder og, ganske vist via folkebibliotekerne, tillige også enkeltlånere. Derved bevares til syvende og sidst mulighederne for at læse på egen hånd, noget, vi her i landet har opfattet som en væsentlig frihedsret,

dette, at vi har undervisningspligt og ikke skoletvang.

Oprettelsen af sådanne decentraliserede institutioner ved koordinering af allerede stort set eksisterende må betragtes som en fordel. En anden ting er så, om man ikke ved denne lejlighed skulle sætte sig for at finde ud af, mere end det tilsyneladende er sket med det foreliggende forslag, hvorledes man kan gå ind for en dynamisk fremfor en statisk holdning, altså som det lige er blevet sagt her, ind for tanken om pædagogiske kraftcentre fremfor snarest bevarende institutioner. Man kunne tænke sig, at en skole under stadig udvikling vil kræve langt større vægt lagt på det daglige praktiske udviklingsarbejde, end det synes at være hensigten.

Spørgsmålet om undervisningsmidler bør jo sættes i relation til skolens hele indhold og dens arbejdsform. Det var måske noget, man burde tænke på, idet man ad lovens vej kunne medvirke til, at amterne var med til at løse det, der står i punkt 2 i folketingsbeslutningen af 30. maj 1969 om en reform af de grundlæggende skoleuddannelser, mere kendt under betegnelsen 9 punkt programmet, nemlig:

„Til støtte for udviklingen af nye undervisningsmetoder iværksættes yderligere praktiske skoleforsøg og en omfattende pædagogisk-metodisk kursusvirksomhed, ligesom lærernes muligheder for indbyrdes samarbejde om undervisningen i de forskellige fag søges forbedret.“

Betydningen af samarbejdet og af de praktiske hjælpemidler, lærerne finder frem til, bør gøre det til en naturlig opgave for amtscentralerne, forekommer det mig, ikke så at sige at afvente, at nogen kommer med gode ideer, som producenterne derpå har mod til at investere i, men selv at gå ind i dette arbejde, måske koordineret således, at man ikke arbejder med den samme opgave eller med samme forsøg flere steder i landet, men informerer og koordinerer om et sådant uprætentøst, men betydningsfuldt dagligdags arbejde.

Det er væsentligt, at man hjælper de enkelte skoler og skolenævn ved valg af apparatur, men man kan stille sig det spørgsmål, om det vil være nogen særlig fordel at oprette kostbare stationære samlinger af appa-